

De Libertijn

MAANDBLAD VOOR BUITENKERKELIJKE JONGEREN

Orgaan van de Humanistische Jongeren Gemeenschap

1e JAARGANG

APRIL 1951

No. 3

EENHEID DER NATUUR

Ge hoort de woorden uit des priesters mond.
Een droombeeld is het, war en bont!
In scherven vallen al die mooie sagen
En hel en stralend zal de waarheid dagen!

Ziet ge de zon daar aan de hemel staan,
De sterren eeuwig went'lend om haar gaan ?
Zij, die daar straalt in d' ruimte sinds aeonen,
Kan duisternis in 't rijk van haar gaan wonen ?

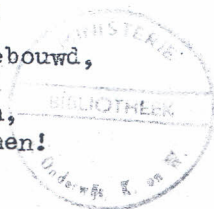
Gij kunt U bergen in der zon verschiet,
Doch het licht dóven? Neen, dat kunt ge niet!
Zoals haar stralen hel de nacht doen dagen,
Zo zal der waarheid overwinning slagen!

O, g'loof toch niet der dichtung schone taal,
Het wáár geluk, dat vindt ge nimmer daar!
Gij vindt het slechts in deze fiere rijen,
Waar mensen zich verheven waarheid wij'en!

Het is slechts EEN, waaruit het al is opgebouwd,
En EEN is alles, wat Uw oog aanschouwt;
Als wij in dode stof ook geest zien doemen,
Zijn Stof en Geest voor eeuwig EEN te noemen!

Vert. K.H.

JULIUS GOMPERTZ.

DE LIBERTIJN

Orgaan van de Humanistische Jongeren Gemeenschap

Dergelijke Redactie:

Wim Hartman (Rotterdam), Karel J. Heymans (Haarlem) en H.J. Timmermans (Den Haag).

Buiten-Redactie:

Jan H. Homburger, Karel Köhler, Henk Korting, Will Olthof.

Hoofdredeacteur:

Karel Heymans, Wilgenstraat 118, Haarlem-N.; tel. 24579.

Administratrice:

Drude Mooyman, Wilgenstraat 118, Haarlem-N.; tel. 24579.

Abonnement: voor H.J.G. - leden gratis; voor niet-leden f. 1.85 per jaar; losse nummers 20 cent. Betalingen: voorlopig postrekening 3792.24 t.n.v. Karel J. Heymans, Haarlem-N.

ONS PINKSTERKAMP IN LEERSUM.

De Commissie Buitenwerk is druk bezig met de voorbereidingen voor het op het kampeercentrum "De Bonte Vlucht" in Leersum tijdens de Pinksterdagen van 12 tot 14 Mei a.s. te houden tentenkamp. Het terrein is gelegen op een van de mooiste plekjes van de Utrechtse heuvelrug. De kosten bedragen f. 6.50, een bedrag, dat zeker niet te hoog is als je rekent, wat je er allemaal voor krijgt: overnachting in tenten op stro, één warme maaltijd (op Zondag; de andere eet je thuis!), warm drinken gedurende het gehele kamp van Zaterdagmiddag tot Maandagmiddag, bij minder goed weer een grote conversatietent met tafels en banken, een Olympus-avond, voordracht van Vera Pottjewijd, Will Olthof en C.H. Schonk, ochtendgymnastiek, inleiding van de heer Brandt Corstius, muziek en zang, sport en spel, en kampvuur!

Er zal nog een aparte circulaire uitkomen met nadere bijzonderheden. Opgaven vóór 1 Mei aan Drude Mooyman, Wilgenstraat 118, Haarlem, onder gelijktijdige betaling van f. 3.-- op postrekening 135.00 van Gemeentegiro Amsterdam, met vermelding "ten behoeve van A. Mijster, No. M 690, Amsterdam-Z". De rest van het kampgeld kan vóór of tijdens het kamp worden voldaan.

Help door je komst mede het kamp te doen slagen! Iedere jongen of meisje van ca. 17 tot 30 jaar is welkom!

VRIJ-ZIJN.

Niemand heeft beter in enkele dichtregels de drang tot de vrijheid gekarakteriseerd dan de zoeker Marsman. De eeuwige, die slechts het leven belangrijk vond en inhaerent daaraan de vrijheid; die er steeds naar zocht en, vluchtend voor de dwang, er voor moest sterven.

"Niets anders dan de vrees voor den dood en de angst: te verwaaien als as dreef mij voort met dien avondval naar het donker verraad van het kruis. Toen ik, walgend van schaamte en pijn werd meegevoerd met den drom verblindend door het bloedend visioen, werd mijn trots verteerd door de vraag: -- wat doet gij, wat hebt gij gedaan? doch mijn hart gaf het antwoord al: -- ik wil God zijn om niet te vergaan."

Toen Marsman dit schreef, zeggen zijn vrienden, moet hij zwaar hebben geworsteld met zijn, haast niet onder controle te brengen Ik. Een vrijheid te vinden, die bindt en bindend is, slechts gegrond op een primitieve angst? Een vrijheid, gebonden door de vulgaire grenzen van het dogma? Het eigen Ik laten vervormen door een ander? Omdat "rust" de zoete prijs is?

Dit intense en moeilijke vraagstuk vaagde Marsman weg met het enkele: ik wil een god zijn.

Geen bewijzen zoeken. De ware vrijheid ligt in het onbepaald-zijn. Genieten en doorleven een mateloze en haast metaphysische vrijheid. Zelfbepalend!

Ik ben een god, in het diepst van mijn gedachten, zegt Kloos ergens.

Maar hoe ontstaat deze drang tot vrijheid? Wat doet de jeugd lezen in avontuurlijke boeken, waarom trekt ze rusteloos voort in de vacaties; waar het kan, lak hebbend aan conventies? En is 't soms een niet te ontvluchten wet, dat met het ouder worden, ook een berusten moet plaats vinden en de geest moet slampamperen in een zoet dogma? Wel een standbeeld voor Cats en geen voor Bakoe-nin?

Zonder sentimenteel te zijn, maar bestaat er iets fijners dan het trekken? Rusteloos zoeken of belangstellend vorsen, net naar

je ingeving op dat moment, met je vriend of vriendin gaan reizen zonder plan? Genieten van het mooie en pret hebben met anderen? Tijd is dan onbelangrijk, eigenlijk lijkt alles onbelangrijk in die momenten, maar er is altijd één ellendig ding, dat je doet beseffen dat er een eind aan moet komen. Dat je gedachten laat terugkeren naar de maatschappij, die er nu eenmaal is en die je dwingt terug te komen. Dat is het geld. Eigenlijk: de arbeid, die je moet verrichten en die je indirect in staat stelt, de zo gezochte vrijheid op te zoeken. Voor de één een vrijheid buiten, voor de ander een vrijheid die de geest vindt in het lezen van boeken of het volvoeren van een liefhebberij.

Vrijheid dus en binding. Maar essentieel blijft de vrijheid in die noodzakelijke en onnatuurlijke, gewilde gebondenheid. De vraag op te werpen wat primair is, vrijheid of gebondenheid, zelfs indien deze laatste in dienst stond van de vrijheid, past de debiel.

Regels en plichten vormen de maatschappij. Dit is niet een noodzakelijk kwaad, zoals zovelen in impulsiviteit of idealisme menen; het is zonder meer noodzakelijk dat er een ordening is. Want dan kan ieder het recht ontvangen dat hem toekomt: werken. En daarvoor weer het loon opstrijken om die vrijheid te zoeken, die hij zich het beste acht. 't Is wellicht ook, dat door de noodzakelijke gebondenheid van de maatschappij, de mens pas beseft wat vrijheid is.

Noodzakelijkheid nivelleert dus niet, dat vrijheid belangrijker is dan de gebondenheid.

Er dreigt echter iets. Een cultuurloosheid die de vrijheid kan verstikken. Werp me nu niet voor de voeten, dat door alle eeuwen heen, pessimisten hebben ge-orakeld dat er gevaar was en de cultuur, die toch altijd zo belangrijk scheen, op instorten stond omdat.....

Neen, de gevaren waren niet reëel, want er was altijd een kwaliteit die de kwantiteit in toom wist te houden. Maar nu lijkt het, dat de kwantiteit het winnen zal. De fabrieksmens, die fabrieksmatig handelt. De massamens die wint door het getal. Die bewust wordt gekweekt.

Het zijn de man en de vrouw, die moegebeukt door materiële eisen die hun worden gesteld, bukken en hun geest, hun gedachten, hun denken, dat kostbare vuur dat Prometheus van de goden stal, weer teruggeven, nu aan demagogen, die zeggen van god te komen, of, alleen maar van de stof. De mensen die zich promoveren tot een

speelbal, hun verdiende vrijheid niet opeisen en zich laten leiden.....

Vrijheid en noodzakelijke ordening worden loze begrippen. Een derde factor verschijnt. Het nutteloze. Dit nutteloze metamorfoseert zich in de kostbare tijd. Het is de tijd die moet worden gebroken, en niet meer gevuld.

En zo krijgt Gasset - wellicht - gelijk: de horde moet er reeds zijn. Baschwitz toont hem aan. De hordemens zit reeds in de intellectueel. Sartre laat hem spelen. De highbrow lacht er echter al om.

De massamens bezit toch idealen? Ja, hij beschouwt het als een logisch supplement op zijn voos Ik. Dan voldoet ook nog niet eens dat ideaal, maar alleen het middel. Van het "middel tot" wordt doel gemaakt. Het dogma dat verstikkend is, maar in wezen nog bedoeling had, wordt tot overheersend doel gemaakt en dat niet alleen: het is een fetisj, een voorwerp van verering geworden.

Zo wordt dan de duizend maal herhaalde spreuk belangrijker geacht dan natuurwetenschappelijk onderzoek. Zelfs wordt openlijk het recht tot vrij denken ontzegd door de wrakke geesten of berokte hypocrieten wien de beheersing van hun demagogie is ontglipt.

Tenzij we oppassen.

Recht op vrijheid in de vrije tijd: gemeenschapsmens in de maatschappij en individualist daarbuiten. Meningsvrijheid. Recht op onderzoek. Dat is de ene factor. De andere is de besteding van de vrije tijd die gevuld moet worden, bewust, en niet "gebroken". Dit zijn dingen die de grond vormen voor een nog beter bestaan en met uiteindelijk resultaat een beter begrip van de vraagtekens die ons nog omringen. Wie dit tegen wil houden, moet rekenen op tegenstand. Zal de massamens er nog van weerhouden worden van zijn denken afstand te doen?

Laten we niet alleen hopen, laten we doen, laten we handelen om de bedreigde vrijheid te behouden.

En niet in het minst: begin met je zelf.

Voorburg, Maart 1951

ROB. L. MEIJER.

De Humanist is principieel ondogmatisch en een van de meest karakteristieke kenmerken is de verdraagzaamheid.

Het verklarend handwoordenboek van Koenen leert, dat een dogma een vastomlijnd, aan geen beredenering meer onderworpen, door enige kerk vastgesteld geloofsartikel is.

De mens is geneigd zich een beeld van de werkelijkheid te vormen. Hierbij kan elk mens zijn beeld samenstellen uit zijn eigen gedachten en ervaringen en die van vele generaties voor hem. Hem staan ten dienste zijn eigen gedachten en ervaringen en die van Westerse Christenen, oude Joden en Egyptenaren, Perzen, Indiërs, Chinezen en vele anderen, monotheïsten, polytheïsten, pantheïsten, enz. Uit deze veelheid bouwt elke mens zijn eigen beeld van de werkelijkheid op. Elke mens zal daarbij, al naar zijn geaardheid, dit beeld anders vormen.

Dit proces kan vergeleken worden met dat van een aantal mensen, die elk een smyrna-tapijt gaan knopen. Hun staat een grote berg wol in verschillende kleuren en verschillende dikten ten dienste, terwijl zij verschillende soorten knopen kunnen toepassen bij het maken van hun tapijt. Ieder van deze mensen zal zijn tapijt zo mooi en zo goed mogelijk trachten te knopen; maar elk zal ook, daar hij anders geaard is, een andere keuze uit de berg doen en een andere soort knoop toepassen. De een zal een combinatie maken van wit en geel en een kruisknoop gebruiken, een ander daarentegen zal getroffen worden door het mooie contrast, dat zwart en wit kunnen opleveren en knoopt in zijn tapijt een vorm, die doet denken aan een opengeslagen boek, terwijl weer een ander de gewoonlijk slecht bijeenpassende kleuren groen en diepblauw harmonisch samenvoegt en in zijn tapijt bloem- en ster-motieven knoopt, aldus de verbondenheid van de mens met de natuur en de kosmos symboliserend.

Elk knoopt dus zijn tapijt volgens zijn opvatting van wat naar zijn eerlijke overtuiging goed is. Elk knoopt volgens eigen geaardheid en het resultaat zal verschillend zijn. De objectieve beschouwer zal uit deze verschillen constateren, dat de makers dus verschillende aard bezaten en elke maker bij zijn eigen keuze de meeste bevrediging zal vinden. Tot zover is alles goed, maar dan gaan enkelingen en groepen beweren, dat alleen hun tapijt, bijv. alleen het geel-witte, mooi en goed geknoopt is, omdat hun overgrootvader ook deze kleuren gebruikte of omdat zij precies volgens het patroon van hun vakblad geknoopt hebben. Er

ontstaan dus groepen, die elk staande houden, dat zij alleen op de enige juiste manier het tapijt geknoopt hebben. Dan ontstaat het dogma.

Ditzelfde nu zien wij gebeuren op het levensbeschouwelijk terrein, waar zowel de Rooms-Katholieken als de Protestanten, de Mohammedanen en vele anderen er van uitgaan, dat alleen hún beeld van de werkelijkheid waar is en dat ieder die een ander beeld voor waar houdt, dus een valse leer aanhangt.

De humanistische mens echter wijkt in dit opzicht van de dogmatisch gelovenden af als hij ervan uitgaat, dat elk mens zich, krachtens zijn verschillende geaardheid, een ander beeld zal vormen van de werkelijkheid uit de gedachten van zichzelf en anderen. Hij zal daarbij zijn medemens helpen door het eenvoudige gesprek over levensvragen die beiden bezighouden. Nooit zal hij echter zijn medemens kunnen beschouwen als een "ziel in nood" als deze tot een andere opvatting van de werkelijkheid zou komen als die, welke hij zelf heeft, want hij weet, dat die ander zijn beeld anders vormt krachtens zijn andere innerlijke gesteldheid, doch dat dit beeld waarschijnlijk die andere mens met zijn andere gedachten evenzeer helpt, het leven innerlijk "aan te kunnen".

Wanneer de Humanistische Jongeren Gemeenschap zich dan ook speciaal tot de onkerkelijke jongeren richt, dan wil dit geenszins zeggen, dat zij jongeren van R.K., Protestantse of Joodse huize als minderwaardig zou beschouwen of dat zij zou menen, dat slechts het Humanisme de enig "zaligmakende" levensweg zou zijn. Zij wil slechts de buitenkerkelijke jongeren verenigen, teneinde zich gezamenlijk, in humanistische geest, te bezinnen op de levensbeschouwelijke problemen, die de jongeren bezig houden. Maar dit niet alleen; ook - en dat is minstens even belangrijk - teneinde de jongeren, ondanks de moeilijkheden die onze tijd meebrengt, in staat te stellen hun jong-zijn, in eigen geestverwantte kring, gezamenlijk te beleven.

J.H.H.

KAMPEN OP HET LANDGOED "DE HAERE" TE DOORNSPIJK.

Deze zomer wordt een reeks kampen georganiseerd op het terrein van de Henriette Roland Holst-Stichting te Doornspijk. Weken voor Wereldeenheid, voor muziek, dans en folklore, een discussieweek o.l.v. Gé Nabrink en een politieke discussieweek zijn in voorbereiding. Inlichtingen: Hoofdweg 70, Amsterdam.

AUTONOOM HUMANISME

Het moderne Humanisme wordt ook wel eens autonoom Humanisme genoemd. Daarmee wil men dan zeggen, dat dit humanisme meer zelfstandig is. Het is er dus niet mee als b.v. bij het Protestantisme, dat bestaat omdat er ook een Katholicisme is, of een vrijzinnig Christendom, dat bestaat omdat er ook een dogmatisch equivalent is. Het Humanisme kan er dan ook zijn zonder de bestaande godsdiensten, het behoeft niet naast de kerk voor te komen. Het Humanisme kan omschreven worden als een levenshouding en bij de beschouwingen hierover, waarbij we ook de wereld betrekken, zullen we steeds trachten zo objectief mogelijk te zijn, hoewel het toch niet altijd mogelijk is geheel van onze subjectiviteit, van ons zelf, af te zien.

Hierdoor komt het, dat wij veelal een verschillende visie zullen hebben op het leven en de wereld. Ieder mens is anders. Ieder mens voelt en denkt anders en dit is juist het waardevolle in de mens. Daarom is de mens onvervangbaar wat betreft voelen en denken. Wij zouden voor elkander waardeloos zijn als wij alle eender voelden en dachten, wij zouden dan nooit met een ander behoeven te spreken. In het autonome Humanisme erkent men de waarde van dit anders-zijn. In een levensbeschouwing, die van bepaalde leerstellingen - dogma's - uitgaat, is dit niet zo: wie anders denkt dan de algemene mening is een ketter.

Het Humanisme streeft er naar zich een beeld te vormen van de werkelijkheid, zoals deze is. Desondanks is er toch in het humanistisch denken een veelheid van verschillende meningen. Het is naar mijn mening dan ook niet nodig om eerst een katholieke krant te kopen. Critiek op een of andere leerstelling heeft alleen de mogelijkheid van restauratie van deze leerstelling, wat wel goed is, maar er zijn m.i. momenteel nog urgenter dingen!

Juist het verdraagzame en dus niet leerstellige Humanisme is het, waarin men openstaat voor en zonder vooroordeel is ten aanzien van de mening en bedoelingen van anderen, waardoor men tevens erkent, dat de ander met zijn visie wel eens een juister en objectiever, zuiverder beeld kan hebben. Uit de botsing der meningen kan dan een nieuwe mening ontstaan.

In het artikel "Humanis Generis" van O.N. in "Mens en Wereld" lees ik: "Ik laat mij niet ontstrijden...." (gedeeltelijk weerlegd in "De Vrijdenker"). Ook Dr J.P. van Praag schrijft in "Mens en Wereld" van Maart 1951: "Aan de andere kant houd ik met

klem vol...."

Als ik zeg "ik ben van mening, dat dit of dat zus of zo is" dan bedoel ik daarmee, dat dit of dat op dit ogenblik voor mij zus of zo is. Immers enige ogenblikken later kan ik een ervaring opdoen of een kronkel in mijn hersens gladstrijken, waaruit mij het tegendeel blijkt en zal ik dus mijn mening moeten wijzigen.

Hoewel ik momenteel van mening ben, dat O.N. en Dr. Van Praag dit wel in deze geest zullen hebben bedoeld, meen ik toch dat hun woordkeus in deze niet gelukkig is geweest.

P.J. v. DUIJNE Jr.

BELANGRIJK NIEUWS!

ZOMERKAMP VAN 4-11 AUGUSTUS TE OMMEN.

Evenals vorig jaar zal de H.J.G. ook thans weer één Zomerkamp organiseren, en wel op het uitgestrekte kampterrein "De Besthmenerberg" van de Stichting Jeugdkampen te Ommen, in een der mooiste gedeelten van de provincie Overijssel, midden in het gebied van bos en hei. De kampcommissie heeft lang en breed overwogen, of er dit jaar twee kampen gehouden zouden kunnen worden, maar tenslotte is besloten dat er dit jaar één H.J.G. - kamp zal zijn, in verband met onze financiën en de moeilijkheid geschikte terreinen te vinden. Het jongerenkamp wordt gehouden in tenten van 4-11 Augustus, onder leiding van H.J. Timmermans en K.J. Heymans; zowel meisjes als jongens tussen 17 en 30 jaar zijn welkom, of zij leden van de H.J.G. zijn of niet. De prijs zal - behoudens bijzondere omstandigheden - f. 22.50 bedragen, plus 50 cent voor administratiekosten.

Wij hebben nu twee jaar jongerenkampen gehouden, die méér dan geslaagd zijn. Het is ons gelukt een min of meer eigen stijl in onze kampen te brengen, die door praktisch alle deelnemers werd gewaardeerd. Dit jaar zal het óók weer zo goed worden. Aarzel dus niet, en geef je spiedig op!

Opgaven aan Drude Mooyman, Wilgenstraat 118, Haarlem. Betalingen (bij opgave minstens f. 10.--) op postrekening 135.00 van Gemeentegiro Amsterdam, met vermelding "ten behoeve van A. Mijster, rekening M 690, Amsterdam-Z."

Zo spoedig mogelijk volgen nadere bijzonderheden.

WAT ANDEREN SCHREVEN.

MAART 1951

In ons land zijn er, zowel onder de kerkelijke als onder de onkerkelijke groepen, jongeren die menen hun land en volk te dienen door, wanneer zij daartoe worden opgeroepen, in militaire dienst te gaan. Er zijn ook jongeren, die dit niet met hun geweten overeen kunnen brengen en die, wanneer hun gewetensbezwaren erkend worden, enkele jaren - meestal in een kamp - hun zgn. civiele dienstplicht vervullen. Zowel in de kazernes als in de kampen zijn er voor de geestelijke verzorging van de kerkelijke jongeren aalmoezeniers en predikanten. Daar de achtereenvolgens aan het bewind geweest zijnde Ministers van Oorlog echter steeds het standpunt hebben gehuldigd, dat onder "geestelijke verzorging" uitsluitend "godsdienstige verzorging" kon worden verstaan, zijn de onkerkelijke jongeren nog steeds van eigen geestelijke verzorging verstoken.

Toen Dr G. Stuiveling in zijn herdenkingsrede ter gelegenheid van het eerste lustrum van het Humanistisch Verbond dan ook de vraag uitte: "Waarom werden voor de roomse soldaten in Indonesië priesters en voor de protestantse soldaten predikanten megezonden, terwijl niemand iets deed voor de geestelijke verzorging van de buitenkerkelijke soldaten? Waarom is het werk in de gevangnissen - en tot voor kort in de D.U.W.-kampen - steeds overgelaten aan de kerkelijke geestelijke verzorgers?", toen was deze vraag ons, jongeren, uit het hart gegrepen. Wij konden daar nog aan toevoegen: "Waarom is er in de hospitalen en militaire sanatoria wel geestelijke verzorging voor de kerkelijke jongens en niet voor de onkerkelijke? Hebben de laatste, in dergelijke omstandigheden, niet evenzeer behoefte aan geestelijk contact?"

Het Rooms-Katholieke dagblad "De Maasbode" blijkt echter deze behoefte niet te kunnen begrijpen of niet voor bevrediging vatbaar te achten. Zij constateert n.l. in een artikel in haar editie van 13 Maart j.l. eerst, dat het Humanistisch Verbond eist op voet van gelijkheid (moet zijn: "gelijkwaardigheid" - Red. Lib.) te worden ingeschakeld bij geestelijke verzorging op sociaal en cultureel gebied. De Maasbode schrijft dan verder: "Wij kunnen het slechts zien als een vergrijp jegens God, wanneer de Christen, al is het op opportuniteitsgronden, de eisen van het Humanistisch Verbond zou inwilligen. Hiermee staat of valt o.i. het beeld, dat de Christen aanhangt aangaande welzijn en recht

in onze samenleving." Ons inziens staat of valt hiermee alleen het beeld, dat "De Maasbode" aanhangt aangaande de, ook in R.K. kring, zo zeer geprezen verdraagzaamheid.

Dat deze laatste gedachte niet geheel onjuist is, bleek uit een ingezonden stuk in het, eveneens R.K., dagblad "De Tijd", geschreven naar aanleiding van het artikel in "De Maasbode". Uit dit ingezonden stuk lichten wij slechts enkele zinnen, die o.i. voldoende duidelijk het artikel karakteriseren.

"Zeer zeker is deze inschakeling als symptoom betreurenswaardig, doch principieel is zij niet onaanvaardbaar". "Nochtans zijn het vaak zeer nobele mensen, die iets goed weten te appreciëren. Daarom lijkt het mij nuttig, dat wij Katholieken, van ouds zo befaamd om onze bekrompenheid, een voorbeeld geven van het respecteren van andermans opvattingen."

Wij hopen, dat onze nieuwe Minister van Oorlog, Ir C. Staf, eveneens een voorbeeld van het respecteren van andermans opvattingen zal willen geven en ook de onkerkelijke jongens in kazernes en kampen hun eigen geestelijke verzorging zal willen toestaan.

REFERENDUM

A. AANVULLING HOOFDBESTUUR.

Zoals reeds in het vorige nummer van "De Libertijn" werd medegedeeld, is wegens het bedanken van Greet van der Drift, Jan Kwadijk en Tine Wildeboer een hergroepering en aanvulling van het Hoofdbestuur noodzakelijk. Normaliter moeten de leden van 't H.B. worden gekozen op de algemene vergadering, doch daar dit nu niet mogelijk is, zal in de vacatures door een referendum worden voorzien.

Arie Mijster blijft 2^e voorzitter, doch zal zich voorlopig belasten met het penningmeesterschap; naar een nieuwe penningmeester(esse) wordt nog uitgezien. Het Hoofdbestuur stelt de volgende H.J.G.-leden candidaat:

Els Brouwer (Leiden) als algemeen secretaresse; Drude Mooyman (Haarlem) en Ong Bing Yong (Hengelo) als leden van het H.B.

In het nieuw geformeerde Hoofdbestuur zullen dus zitting hebben vertegenwoordigers uit het Westen (Vrin, Arie, Els en Drude), het Noorden (Will), het Oosten (Yong) en het Zuiden (Sarie), daar Sarie de Jong is verhuisd (haar adres is thans: Wattstraat 3, Eindhoven).

B. LEEFTIJDGRENZEN.

Reeds dadelijk na het aannemen, tijdens de algemene vergadering in October in Blaricum, van het minder gelukkige amendement van de gemeenschap Zaanstreek op art. 7-le van de Statuten -- een amendement, dat door de ongelukkige verdeling der stemmen bij de daaraan voorafgaande stemmingen wel aangenomen móést worden -- is er een sterke oppositie gekomen tegen de handhaving van dit artikel. Zoals bekend, werd hierin de leeftijdsgrens gesteld van 17-25 jaar, doch al degenen, die lid wāren onder de 25 konden lid blijven tot hun 30e jaar. Er is lang en breed overgepraat, niet het minst in verband met de regeling der contributie. Nu deze laatste kwestie, zoals jullie in het Maart-no. van "Mens en Wereld" hebben kunnen lezen, tot genoegen van alle partijen is opgelost, heeft ons Hoofdbestuur overwogen om de lidmaatschapskwestie te herzien, en het tegenwoordige art. 7-I, dat immers vlees noch vis is, in die zin te wijzigen, dat thans alle jongeren tussen de 17 en 30 jaar lid kunnen worden en blijven van de Humanistische Jongeren Gemeenschap.

Doch niet alleen de H.J.G., ook het Humanistisch Verbond zal het op prijs stellen - gezien de gewijzigde situatie - dat deze regeling wordt aangenomen. Het Verbond erkent n.l. dat verwacht moet worden, dat de H.J.G. er beter in zal slagen de jongeren aan te trekken dan het Verbond als geheel.

- A. Ik ga ^{wel} ~~niet~~ ^{accordeer} met de benoeming van de door het H.B. voorgestelde ^{accordeer} ~~candidaten~~, ter aanvulling van het Hoofdbestuur:
Els Brouwer, Vreewijkstraat 3, Leiden (als secretaresse)
Drude Mooyman, Wilgenstraat 118, Haarlem-N.
Ong Bing Yong, Langelermaatweg 164, Hengelo (O.)

- B. Ik ben ^{vóór} ~~tegen~~ de door het H.B. voorgestelde wijziging van art. 7-I der Statuten: verhoging der leeftijd tot 30 jaar.

INZENDEN UITERLIJK 3 WEKEN NA HET VERSCHIJNEN VAN DIT NUMMER VAN "DE LIBERTIJD" AAN:

VRIN DE JONG, VEETEELTSTRAAT 95, AMSTERDAM-O.

Bij niet-inzenden van het strookje wordt aangenomen, dat men accordeer gaat met de voorstellen van het Hoofdbestuur. Om dit nummer niet te beschadigen, kan men ook zijn mening per briefkaart kenbaar maken. Naam en adres opgeven !